

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 81.481 van 30 juni 1999

A. 72.319/VI-14.870

In zake : **de vereniging zonder winstoogmerk "Institut Médical Edith Cavell"**,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Benoît CAMBIER en
Mr. Luc CAMBIER, advocaten,
J.-B. Meunierstraat 22
1050 Brussel,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Sociale Zaken,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Philippe GERARD,
advocaat bij het Hof van Cassatie,
Louizalaan 523
1050 Brussel.

DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,

Gezien het op maandag 2 december 1996 ingediende verzoekschrift, waarbij de vereniging zonder winstoogmerk "Institut Médical Edith Cavell" (IMEC) de nietigverklaring vordert :

1° van het koninklijk besluit van 20 augustus 1996 houdende vaststelling van de normen waaraan een functie van lokale neonatale zorg (N*-functie) moet voldoen om te worden erkend, bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 1 oktober 1996;

2° van het koninklijk besluit van 20 augustus 1996 waarbij sommige bepalingen van de wet op de ziekenhuizen, gecoördineerd op 7 augustus 1987, toepasselijk worden verklaard op de functie van lokale neonatale zorg (N*-functie), bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 1 oktober 1996;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van Mevr. DEBROUX, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 19 januari 1999, waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 21 mei 1999, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 9 juni 1999;

Gehoord het verslag van de heer LEWALLE, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. CAMBIER, advocaat, die voor de verzoekende partij verschijnt, en van Mr. GERARD, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van Mevr. DEBROUX, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel ontleent "aan de onregelmatigheid van de voorafgaande adviezen"; dat ze "schending (aanvoert) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, inzonderheid van artikel 3 ervan, van de gecoördineerde wet op de ziekenhuizen, inzonderheid van de artikelen 19, 20, 21, 22 ervan, van de algemene rechtsbeginselen, inzonderheid van het beginsel van behoorlijk bestuur, van de substantiële en op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen"; dat ze in een eerste onderdeel betoogt dat de ontwerpen die ter fine van advies aan de afdeling wetgeving voorgelegd zijn, qua inhoud en bewoordingen verschillen van de bestreden besluiten, aangezien in die besluiten "geenszins rekening gehouden is met de door de Raad van State gemaakte opmerkingen, zonder dat hierover enige nadere uitleg verschaft wordt"; dat ze in een tweede onderdeel betoogt dat de bestreden handelingen goedgekeurd zijn op 20 augustus 1996 na advies van de nationale raad voor ziekenhuisvoorzieningen, afdeling programmatie en erkenning, gegeven op 14 januari 1993, terwijl dat advies, dat sedert lang ingewonnen was, als achterhaald en nietig moest worden beschouwd na een termijn van bijna 3 jaar, dit des te meer daar binnen die termijn de samenstelling van de Commissie programmatie en erkenning veranderd was, daar het koninklijk besluit van 23 oktober 1964 tussen 1993 en 1996 niet minder dan vijfmaal gewijzigd was en daar de ter fine van advies aan de Raad voorgelegde teksten grondig verschillen van die welke uiteindelijk goedgekeurd zijn, zonder dat uitgelegd wordt waarom geenszins met de gemaakte opmerkingen rekening is gehouden; dat ze zich "het recht wenst voor te behouden de twee onderdelen van haar

middel aan te vullen en uitvoeriger uiteen te zetten wanneer de verwerende partij bij het administratief dossier alle stukken zal hebben gevoegd tot staving van de volledige wettigheid van haar optreden";

Overwegende, ten aanzien van het eerste onderdeel, dat krachtens artikel 3 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, de ministers, buiten het met bijzondere redenen omklede geval van dringende noodzakelijkheid, de tekst van alle ontwerpen van reglementaire besluiten onderwerpen aan het met redenen omkleed advies van de afdeling wetgeving; dat, omdat aan die vormvereiste anders alle betekenis ontnomen wordt, de afdeling wetgeving opnieuw dient te worden geraadpleegd wanneer, na een eerste advies, het ontwerp op fundamentele punten gewijzigd wordt;

Overwegende dat in het onderhavige geval de verwerende partij op 14 maart 1995 de ontwerpen waaruit de bestreden regelingen voortgekomen zijn om advies aan de afdeling wetgeving voorgelegd heeft; dat ze die ontwerpen en adviezen in haar processtukken overgelegd heeft; dat de verzoekende partij er aldus kennis van heeft kunnen nemen; dat ze niettemin, noch in haar verzoekschrift, noch in haar memorie van wederantwoord, noch in haar laatste memorie, op enige wijze heeft gepreciseerd in welk opzicht de bestreden handelingen grondig zouden afwijken van de aan de afdeling wetgeving voorgelegde adviezen; dat ze derhalve de haar bij artikel 2, 2°, van de procedureregeling opgelegde verplichting om niet alleen de bepaling aan te geven die geschonden zou zijn, maar ook om te preciseren op welke manier dat geschied zou zijn, niet is nagekomen; dat het eerste onderdeel van het middel, bij gebrek aan de verduidelijkingen die voor het onderzoek ervan noodzakelijk zijn, dient te worden verworpen;

Overwegende dat in het tweede onderdeel van het middel, dat alleen op de eerste bestreden handeling betrekking heeft, aangevoerd wordt dat met toepassing van artikel 68 van de wet op de ziekenhuizen, gecoördineerd op 7 augustus 1987, de normen die de ziekenhuizen moeten naleven, bepaald worden door de Koning, na het advies van de nationale raad voor ziekenhuisvoorzieningen te hebben ingewonnen;

Overwegende dat in het onderhavige geval het advies van de nationale raad voor ziekenhuisvoorzieningen, afdeling programmatie en erkenning, uitgebracht en overgelegd is; dat noch het feit dat het op 14 januari 1993 uitgebracht is, noch de wijziging van de samenstelling van de nationale raad voor ziekenhuisvoorzieningen, afdeling programmatie en erkenning, volstaan om te staven dat het advies vervallen is; dat de verzoekende partij voor het overige niet aantoont in welk opzicht de wijziging van het koninklijk besluit van 23 oktober 1964 een weerslag zou hebben op de geldigheid van dat advies; dat het tweede onderdeel van het middel niet gegrond is;

Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel ontleent aan schending van de voormelde gecoördineerde wet op de ziekenhuizen, inzonderheid van artikel 23 ervan; dat ze aanvoert "dat de bestreden handeling uitgevaardigd is door de Koning zonder dat vooraf in de Ministerraad overleg gepleegd is, terwijl bepaalde erkenningsvoorwaarden die in de handeling opgelegd worden betrekking hebben op de programmatie van de ziekenhuizen"; dat ze betoogt dat artikel 7 van de eerste bestreden handeling bepaalt : "De geneesheer-diensthoofd van de N*-functie neemt (...) initiatieven met het oog op het ontwerpen van voorstellen, aanvullingen of wijzigingen in de voorwaarden van doorverwijzing van pasgeborenen naar en terugverwijzing

ervan vanuit erkende diensten voor intensieve neonatologie (NIC-dienst). Deze voorwaarden worden mede opgenomen in de formele en schiftelijke samenwerkingsovereenkomst die met ten minste één NIC-dienst dient te bestaan", en dat die voorwaarden kennelijk betrekking hebben op de coördinatie van de voorzieningen tussen de ziekenhuizen;

Overwegende dat de programmatienormen of -criteria in de volgende bewoordingen bepaald worden in de artikelen 23 en 24 van de voormelde wet op de ziekenhuizen :

" Art. 23. Bij in Ministerraad overlegd besluit en na het advies te hebben ingewonnen van de Nationale Raad voor ziekenhuisvoorzieningen, Afdeling programmatie, stelt de Koning de criteria vast die van toepassing zijn voor de programmatie van de verschillende soorten van ziekenhuizen, ziekenhuisdiensten, ziekenhuisafdelingen, ziekenhuisfuncties en ziekenhuisgroeperingen, met het oog onder meer op hun specialisatie, hun capaciteit, hun uitrusting en de coördinatie van hun installaties en van hun werkzaamheden, rekening houdende met de algemene en speciale behoeften van de bevolking voor welke verzorging ze moeten instaan en met de vereisten van een gezond beheer, alsmede met de vooruitzichten inzake ontwikkeling van de gezondheidsvoorzieningen die zonder direkt tot de ziekenhuissector te behoren, van aard zijn de programmatiecriteria ervan te beïnvloeden.

De ziekenhuisprogrammatie is eveneens gericht op een billijke verdeling van de bedden onder de verscheidene sectoren die door de inrichtende besturen van de ziekenhuizen worden vertegenwoordigd.

Art. 24. De criteria waarvan sprake in artikel 23 zijn forfaitaire, rekenkundige regelen of formules bestemd om de behoeften te meten, rekening houdende onder meer met de bevolkingscijfers, de leeftijdsstructuur, de morbiditeit, de geografische spreiding en met de billijke verdeling waarvan sprake in artikel 23, tweede lid. Deze criteria zijn van toepassing voor het gehele grondgebied;

Overwegende dat geen enkele bepaling van de eerste bestreden handeling programmatiecriteria in de

zin van het voormelde artikel 23 vaststelt in de vorm van forfaitaire, rekenkundige regelen of formules die bestemd zijn om de behoeften te meten, wat volgens artikel 24 vereist is; dat die bepalingen tot doel hebben algemene, architectonische, functionele en organisatorische normen betreffende de erkenning van de N*-functie aan te geven; dat het loutere feit dat de afdeling programmatie van de nationale raad voor ziekenhuisvoorzieningen bij het vaststellen van die normen betrokken is geweest, de inhoud ervan niet wijzigt; dat artikel 68 van de voormelde gecoördineerde wet op de ziekenhuizen niet bepaalt dat omtrent de koninklijke besluiten tot vaststelling van erkenningsnormen in de Ministerraad overlegd dient te worden; dat het middel wettelijke en feitelijke grondslag mist;

Overwegende dat de verzoekende partij een derde middel ontleent aan schending van de artikelen 13 en 14 van koninklijk besluit nr. 78 van 10 november 1967 betreffende de uitoefening van de geneeskunst, de verpleegkunde, de paramedische beroepen en de geneeskundige commissies; dat ze aanvoert dat artikel 6 van de eerste bestreden handeling de verplichting oplegt om een rapport toe te zenden aan de behandelend of doorverwijzend arts, terwijl het toezenden van een medisch rapport alleen mag op verzoek en met de instemming van de patiënt en terwijl de tekst waarin die verplichting opgelegd wordt niet om advies aan de Orde der Geneesheren voorgelegd is; dat ze in haar memorie van wederantwoord voorts betoogt dat de bestreden handeling in strijd is met artikel 7, vierde lid, van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens, die van openbare orde is en, behalve in dringende gevallen, niet toestaat dat dat

soort gegevens zonder de toestemming van de patiënt overgezonden wordt;

Overwegende dat de artikelen 13 en 14 van het voormelde koninklijk besluit nr. 78 van 10 november 1967 als volgt gesteld zijn :

" Art. 13. § 1. Elke beoefenaar bedoeld bij de artikelen 2, 3 of 4 is gehouden, op verzoek of met akkoord van de patiënt, aan een ander behandelend beoefenaar door de patiënt aangeduid om hetzij de diagnose, hetzij de behandeling voort te zetten of te vervolledigen, alle nuttige of noodzakelijke hem betreffende inlichtingen van geneeskundige of farmaceutische aard mede te delen.

De raden van de Orde, waaronder de beoefenaars ressorteren, zien toe dat de bij vorig lid bedoelde bepaling wordt nageleefd.

§ 2. Elke in artikel 21bis bedoelde beoefenaar is ertoe gehouden, op verzoek of met instemming van de patiënt, aan een andere behandelende beoefenaar, aangewezen door deze laatste om een in artikel 21bis, § 4, bedoelde handeling te volgen of aan te vullen, alle nuttige en nodige inlichtingen van geneeskundige aard mede te delen die hem betreffen.

Art. 14. § 1. In het raam van de organisatie of de erkenning door de overheid van een activiteit die betrekking heeft op de geneeskunde onder haar preventief voorkomen, kan de Koning de verplichting voorzien voor de beoefenaar van de geneeskunde, verantwoordelijk voor deze activiteit, aan de behandelende beoefenaar die de consultant daartoe uitdrukkelijk aanwijst, de uitslagen over te maken van de onderzoeken waaraan deze laatste werd onderworpen.

De Koning kan bovendien de verplichting voorzien voor de beoefenaar van de geneeskunde, verantwoordelijk voor een bij vorig lid bedoelde activiteit, mits het akkoord van de belanghebbende persoon, het geneeskundig dossier van deze laatste mede te delen aan de beoefenaar die verantwoordelijk is voor een andere activiteit die betrekking heeft op de geneeskunde onder haar preventief voorkomen, behalve wanneer deze laatste activiteit het geneeskundig toezicht op de arbeiders betreft.

In geval van niet-naleving van de verplichtingen opgelegd in uitvoering van de twee vorige leden, kunnen de erkenning van de daar bedoelde activiteit

en de financiële voordelen, die daaraan desgevallend verbonden zijn, geweigerd of ingetrokken worden.

De Koning bepaalt, op advies van de nationale raad van de betrokken Orde, de modaliteiten volgens dewelke de overdracht van de uitslagen, van de onderzoeken bedoeld bij het eerste lid of de mededeling van het geneeskundig dossier, bedoeld bij het tweede lid van dit artikel, dient te geschieden.

§ 2. Onverminderd lid 3 van § 1 van dit artikel, zien de raden van de Orde, waaronder de beoefenaars ressorteren, toe dat de krachtens § 1 vastgestelde bepalingen worden nageleefd";

Overwegende dat artikel 6 van de eerste bestreden handeling bepaalt dat de geneesheer-diensthooft van de N*-functie samen met de geneesheer-diensthooft van de kraaminrichting procedures vastlegt die het samenwerkingsverband tussen beide disciplines concretiseert, welke procedures inzonderheid verband houden met alle organisatorische maatregelen die de kwaliteit en de continuïteit van de medische zorgverlening ook na het ziekenhuisverblijf kunnen garanderen; dat een van die maatregelen bestaat in de verplichting tot het toezenden van "een rapport aan alle doorverwijzende en/of behandelende artsen bij het ontslag van de pasgeborene uit het ziekenhuis";

Overwegende dat door de verzoekende partij niet wordt aangetoond en evenmin blijkt in welk opzicht de door de voormelde bepaling opgelegde verplichting tot toezending in strijd zou zijn met de artikelen 13 en 14 van het voornoemde koninklijk besluit nr. 78 van 10 november 1967, en waarom die bepaling alleen had kunnen worden uitgevaardigd in de vorm die vereist is voor de wijziging van dat besluit; dat voorts het rapport waarvan sprake is in artikel 6, 9°, tweede lid, van het bestreden besluit niet kan worden gelijkgesteld met het bijhouden van een handgeschreven steekkaartenregister of met een geïnformatiseerde verwerking, en dat het derhalve valt buiten de

werkingssfeer van de voormelde wet van 8 december 1992;
dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat de verzoekende partij een vierde middel ontleent aan schending van de artikelen 10, 11 en 33 van de Grondwet, van de algemene rechtsbeginselen, inzonderheid van het beginsel van behoorlijk bestuur en van de beginselen betreffende de delegatie van bevoegdheid; dat ze aanvoert dat artikel 19 van de eerste bestreden handeling niet aangeeft wat dient te worden verstaan onder "specifieke aanpassingsproblemen", noch onder "pasgeborenen die gespecialiseerde, niet-intensieve, neonatale zorg vereisen", waardoor het aan de overheid die belast is met de tenuitvoerlegging van die handeling "overgelaten wordt de basisvoorschriften van de regeling te bepalen";

Overwegende dat artikel 19 van de eerste bestreden handeling zich ertoe beperkt een beoordelingsbevoegdheid in medische aangelegenheden toe te kennen aan de overheden die met het beheer van de dienst N* belast zijn en geenszins ten grondslag ligt aan een bevoegdheidsdelegatie die strijdig is met de in het middel vermelde grondwettelijke regels of met het beginsel van behoorlijk bestuur; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat de verzoekende partij een vijfde middel ontleent "aan schending van de Grondwet, inzonderheid van de artikelen 10, 11, 33, 105, 108 en 109, van de gecoördineerde wet op de ziekenhuizen, inzonderheid van artikel 68 ervan, van de algemene rechtsbeginselen, inzonderheid van het evenredigheidsbeginsel en van de beginselen betreffende de delegatie van bevoegdheid, aan ontstentenis van motieven, dwaling omtrent de motieven of tegenstrijdigheid tussen de oorzaken en de motieven", doordat de

eerste bestreden handeling de verplichting oplegt om met andere instellingen formele en schriftelijke samenwerkingsovereenkomsten op te stellen, inzonderheid in artikel 7 ervan, terwijl artikel 68 van de gecoördineerde wet op de ziekenhuizen die eraan ten grondslag ligt de Koning alleen machtigt om "normen (te) bepalen onder meer met betrekking tot minimum vereisten inzake de capaciteit aan bedden, de technische uitrusting, het medisch, paramedisch en verplegend personeel, en tot het activiteitsniveau", met uitzondering van normen betreffende de coördinatie tussen de verschillende ziekenhuizen, waarbij de term "onder meer" niet in een uitbreidende betekenis mag worden uitgelegd, omdat dit anders leidt tot een onrechtmatige delegatie van bevoegdheid aan de Koning, die geen enkele gedragslijn omvat of de gelding ervan beperkt;

Overwegende dat, zoals de verwerende partij er terecht op wijst in haar processtukken en zoals uit het onderzoek van het tweede middel blijkt, de eerste bestreden handeling, inzonderheid artikel 7 ervan, geen programmatienorm omvat, maar een erkenningsnorm die ertoe strekt de samenwerking tussen de ziekenhuizen te verbeteren om in de best mogelijke omstandigheden te zorgen voor de doorverwijzing van de pasgeborenen naar erkende diensten voor intensieve neonatologie (NIC-dienst) of voor hun terugverwijzing uit deze diensten; dat het middel niet kan worden aangenomen;

Overwegende dat de verzoekende partij een zesde middel ontleent "aan schending van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, inzonderheid van artikel 8 ervan, van de Overeenkomst van Straatsburg van 28 januari 1981, van richtlijn 95/46 van 24 oktober 1995, van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de

verwerking van persoonsgegevens, inzonderheid van de artikelen 7 en 10 ervan, van het Strafwetboek, inzonderheid van artikel 458 ervan, van de gecoördineerde wet op de ziekenhuizen van 7 augustus 1987, inzonderheid van artikel 86 ervan, en van de wet van 15 januari 1990 betreffende de "Kruispuntbank"; dat ze aanvoert dat artikel 9 van de eerste bestreden handeling voorziet in de verplichting om "jaarlijkse statistieken bij te houden (en ter beschikking te stellen) betreffende de medische condities (hoofddiagnose) die aanleiding gegeven hebben tot opname in de MIC-afdeling, volgens richtlijnen verstrekt door de Minister die de erkenning van de ziekenhuizen onder zijn bevoegdheid heeft (...) jaarlijkse statistieken die (...) eveneens ter beschikking (dienen) te zijn van de voornoemde geneesheer-inspecteur", terwijl die bepaling noch de grenzen vastlegt, noch de omvang van de bevoegdheidsdelegatie die aan de minister verleend wordt, en dat die verplichting betreffende jaarlijkse statistieken bovendien in strijd is met het fundamentele recht op eerbiediging van het privé-leven en van het gezinsleven;

Overwegende dat de verzoekende partij aan artikel 9 van de eerste bestreden handeling een strekking toekent die niet met de bepalingen ervan overeenstemt; dat het middel feitelijke grondslag mist;

Overwegende dat de verzoekende partij een zevende middel ontleent aan "onwettigheid van de criteria, welk middel ontleend is aan schending van de Grondwet, inzonderheid van de artikelen 10, 11 en 26 ervan, van de gecoördineerde wet op de ziekenhuizen, inzonderheid van artikel 68 ervan, van de wet van 24 mei 1921 tot waarborging der vrijheid van vereniging, inzonderheid van artikel 1 ervan, van het koninklijk besluit nr. 78 betreffende de uitoefening van de

geneeskunst, inzonderheid van artikel 11 ervan, van de algemene rechtsbeginselen, inzonderheid van het beginsel van behoorlijk bestuur en van het evenredigheidsbeginsel, aan dwaling omtrent de motieven, ontstentenis van motieven of tegenstrijdigheid tussen de oorzaken en de motieven", doordat de bestreden handeling samenwerkingsovereenkomsten met NIC-diensten oplegt en de erkenningsvoorwaarden voor een NIC-dienst inzonderheid de volgende verplichting omvatten :

" De NIC-dienst moet beantwoorden aan ten minste drie van de hiernavolgende normen met dien verstande dat de in 5° bedoelde norm in ieder geval moet worden vervuld :

- 1° jaarlijks worden ten minste 50 pasgeborenen van minder dan 1 500 gram opgenomen;
- 2° jaarlijks hebben ten minste 15 % van de opnamen betrekking op pasgeborenen van minder dan 1 500 gram;
- 3° jaarlijks hebben ten minste 50 van de opnamen betrekking op patiënten die meer dan 24 uur kunstmatige ventilatie nodig hebben;
- 4° jaarlijks hebben ten minste 20 % van de opnamen betrekking op intra- of extra-uteriene transfers. Met betrekking tot intra-uteriene transfers gaat het om foetale transfers van kraamvrouwen die van het ene naar het andere ziekenhuis vervoerd werden met het oog op een geboorte in de onmiddellijke omgeving van de NIC-dienst;
- 5° jaarlijks worden ten minste 50 % van de NIC-patiënten die uit het ziekenhuis ontslagen worden terug getransfereerd naar de doorverwijzende instelling voor verdere ziekenhuisverzorging";

dat ze in een eerste onderdeel betoogt "dat die normen, die betrekking hebben op het activiteitsniveau van de dienst, niet kunnen worden opgelegd bij de opening ervan; dat zulke normen betreffende de activiteit weliswaar kunnen worden opgelegd, doch slechts als voorwaarden waaraan moet worden voldaan om de erkenning te behouden van een dienst die reeds gedurende een bepaalde periode gewerkt heeft; dat het immers tegenstrijdig is, zowel bij de opening als bij de oorspronkelijke erkenning van een dienst, te eisen dat die dienst reeds een bepaald activiteitsniveau bereikt

heeft, aangezien een nieuwe dienst niet kan werken vooraleer hij erkend is; dat hij derhalve geen activiteitsniveau kan hebben bereikt alvorens erkend te zijn, zo niet heeft hij onwettig gewerkt, wat in strijd zou zijn met de wet en bestraft wordt"; dat ze in een tweede onderdeel betoogt dat de vrijheid van vereniging, die fundamenteel is, het recht impliceert om zich niet te verenigen, en dat door het opleggen, als beginsel, van de verplichting om zich te verenigen en van een samenwerking voor minstens 50% van de activiteit, de bestreden bepalingen indruisen tegen die vrijheid, terwijl de vrijheid van keuze van de middelen en van de behandeling die gewaarborgd wordt door artikel 11 van koninklijk besluit nr. 78 betreffende de (uitoefening van) de geneeskunst, de verpleegkunde, de paramedische beroepen en de geneeskundige commissies bepaalt dat geen reglementaire beperkingen mogen worden opgelegd bij de keuze van de middelen die aangewend moeten worden, hetzij voor het stellen van de diagnose, hetzij voor het instellen en uitvoeren van de behandeling, en terwijl de verplichting inzake "terugverwijzing", gesteld dat ze opgevat dient te worden - quod non - als een verplichting om patiënten door te verwijzen naar een plaats buiten de instelling waar de pasgeborene in een NIC-dienst opgenomen is geweest, kennelijk onevenredig is met het nagestreefde oogmerk;

Overwegende dat de twee onderdelen van het middel er in hoofdzaak op neerkomen dat de wettigheid wordt betwist van de aan de verzoekende partij opgelegde samenwerking met een bestaande NIC-dienst, terwijl ze niet over zo een dienst beschikt en het voormelde artikel 3, I, 3, van het koninklijk besluit van 20 augustus 1996 tot wijziging van het koninklijk besluit van 27 oktober 1964 tot bepaling van de normen die door de ziekenhuizen en hun diensten moeten worden

nageleefd haar verhindert zo een dienst op te richten, doordat het voorwaarden stelt waaraan alleen een reeds bestaande dienst kan voldoen; dat de verzoekende partij niet aantoont dat de samenwerking tussen ziekenhuizen waarin de voormelde bepaling met het oog op het openbaar belang voorziet, verband houdt met de vrijheid van vereniging die gewaarborgd wordt door artikel 27 van de Grondwet, noch dat die verplichting om samen te werken in strijd zou zijn met het bepaalde in dat artikel of met wat voorgeschreven wordt in de andere bepalingen en beginselen waarnaar in het middel verwezen wordt; dat dat middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 8.000 frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de VIe kamer, op dertig juni 1900 negenennegentig door :

de HH. CLOSSET, kamervoorzitter,
 HANSE, staatsraad,
 LEWALLE, staatsraad,
 HARMEL, griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

P. HARMEL.

Ch.-L. CLOSSET.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.